

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 44. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm689/facsimile.pdf (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ikke engang begriber det timelige, end sige det evige
 Led, sulde man dog vist ikke indbilde sig at be-
 gribe, og saa er det dog aabenbar; thi Mennesket
 forholder sig til Gud som Skabning til Skaber, som
 Intet i sig selv til Alt i sig selv, og naar nu det
 Intet dog har Lyst til at være noget i sig selv, er
 dog vist Forholdets Udregning til Menneskets For-
 deel intet Drenges-Stykke, men noget man vel kan være
 betiende at falde i største Forundring over. Her
 have vi da rørt ved Bøden, thi den sidder i vor
 Lyst til at gaae forbi det Store i Sandheden, en-
 ten med Ligegyldighed, eller med tom og sligdig Be-
 undring, fordi vi have Lyst til selv at være noget
 Stort i vore egne Dine, og raade os selv, som om
 vi vare af os selv, vare vore egne, da derimod
 Sandheden i sin Storhed tiltordner os Budet: *g i ø
 Sandhed!* byder Selv-Fornægtelsen i dybeste Yd-
 myghed, og ubetinget Lydighed.

Om Skionhed.

Skionhed er ubestvist hvad man holder mest
 af, og forstaaer sig mindst paa, taler bedst om, og
 behandler slettest i Verden. For dens Fodder, siger
 man, maa Storhed lægge sin Krone, og for dens
 Glæde maa Sandhed bøie sit Spis, thi den er
 Fuldkommenheden selv i sin Glæde, og i dens

Emil er Kærligheds Almagt. Det er nu vist nok
 forfærdeligt at høre Stigt, naar Læsen er om en
 græs Marmor-Stotte, eller en Gøthif Marmor-
 Plade, eller en Cythere med alle hendes Episke, eller
 selv om Idealet af en Madonna; men fordi Verden
 stæder sine Lovtaler slet, kan de kansee dog have be-
 res lovlige Hjemmel, naar de i Sandheds Mund
 finde deres rette Gienstand. Skal det imidlertid ske,
 da maa der være en evig Skionhed, thi for det Li-
 melige bøier Debet sig vist ikke meer, og Sandhed
 endnu mindre; men naar vi betænke, hvad der for-
 staaes ved sand Skionhed, gaaer der ogsaa uendtvist
 et Lys op, som Konsten rigtig nok ikke har skabt,
 men som kansee vel har skabt den. *L i v s V a r m e* og
S t a n d s i fuldkommen Eenhed, det er uendtvist
 Idealet for Skionhed, og i saa Fald kan der intet
 Spørgsmaal være om, at det maa søges i den evige
K i ø r l i g h e d, thi der boer det evige Livs almægtige
 Harme med al Fuldkommenhed i ulignelig
 Glæde. Herom kan vi da ikke tale for hoit, thi
 det er ikke meer end netop, at Sandhed selv finder
 Led til at udtrykke denne evige Skionhed i al sin
 Glæde; men som vi veed, er det langt fra at være
 den man tilbad, fordem under Aphrodites og Cypris,
 os, siden under Musers og Gratiens og aldens uops-
 regnelige Navne, det er ikke den Skionhed som Sand-

hed lover, om hvilken man kan sige, at den beha-
ger Verden, og naar vi da skal tale med Verden om
Skionhed, uden at ville paa mindste Maade krøbe
med Sandhed, da er der vel ikke paa nogen Enighed
at tænke.

Imidlertid, noget Sandt ligger dog skjult til
Grund for hvad hele Verden siger, om der end et
bøjget nok saamegen Lagn oven paa, ikke saameget
som et Sandskorn af Sandhed vil vi vittelig fors-
vægte, Verden skal faae Lov at beholde at den Skion-
hed ligesom at den Storhed Sandhed tillader, og
kanstee kunde vi dog nøde den til, for sin egen
Skyld i det mindste, at lade den evige usforæntke-
lige Skionhed staa ved Magt i Sandheds Ord.

Til dette Ord maae vi da nu, som altid, naar
vi vil høre ret Besked om det Timelige, vende
voet Dre, thi i dette skabende Ord maae vi unægt-
telig søge Ursagen, ligesaa vel til al timelig Skion-
hed som Sandhed. Ligesom Magten i Ordet ud-
trykker den evige Kraft, saaledes maae Gødheden deri
udtrykke den evige Kiærlighed, og ligesom Magten
skaber Storhed, skaber Gødheden Skionhed, kun
med den Forskiel, at hvor Gødhedens Virkning be-
gynner, udspringer og Liv, fordi Gødheden vækker med
Varme. Derfor falder det os aldrig ind at tale om
Skionhed i Naturen uden hvor der er eller dog sp-

